

SZÖVEG –
FÁBIÁN TIBOR református lelkész, publicista

SOROZAT –
LÉTKÉRDÉS

ILLUSZTRÁCIÓ –
BALASSA NIKOLETTA

VÁRNAK A PÁLYÁN

„Mennyi idős a gyermeked?” „Tizenöt hónapos.” „De hiszen akkor te boldog ember vagy!” „Igen, tényleg az vagyok...” Egykori egyetemi kollégámmal folytattuk le nemrég a fenti párbeszédet. Neki hat, már felnőttkort taposó gyereke van, tudja, mit beszél.

◆ Sok ismerőst láttam már, akiknek az élete hipp-hopp megváltozott a gyermek születésével. Ezt kívülről nem igazán érti az ember. Sőt, egyáltalán nem. Csak amikor már a sajátjára néz, és azt üldözi a lakásban vagy az udvaron. A gyermekkel együtt új program, új életmód születik. Sőt, egy kicsit maga a szülő is újjászületik. És mindebben az a legárulkodóbb, ahogy az otthoni, rád szakadt csendben felsejlik benned a belső sóvárgás: mikor hozzák már haza a gyermeket a szomszédból, vagy innen-onnan, hogy lássad azt a jól ismert mosolyt! Hogy feltöltődj általa. Észrevétlenül kisimuljanak a ráncaid, és hallgasd a gyermek patakocskaként csörgedező nevetését. A gyermek ezt adja nekünk. A Teremtésben kapott férfi és női szerep megélését, azt, hogy milyen apának, anyának lenni. Mindennap és minden percben.

Amikor nemrég új szolgálati helyre költöztünk, az első napokban szinte időseket láttunk. Ráncoltuk is a homlokunk: hová kerültünk, hol vannak itt a fiatalok? Aztán egy sikeres gyülekezeti kirándulás során előkerültek a középkorúak és velük együtt a kisebb és nagyobb gyermekek. Csak idehaza, a csoportképet böngészve döbbsentem rá, hogy lám, itt vannak az elveszettek tűnt generációk! Léteznek

és élnek, csak talán feljűk más hívószó érvényes. Mászt várnak, másképpen működnék. Nem, nem feltétlenül a szlengszótáras és erőltetetten bratyizó, ha kell, ha nem tegeződő, modernkedő és leereszkedő magatartást igénylik, inkább csak közvetlen, őszinte és személyre szabott figyelmet. Érdeklődést. A kirándulás alatt a gyermekek odasompolyogtak, odacsapódtak mellém, ismerkedtünk, beszélgettünk, viccelődtünk. Csak úgy, pár szóval. Sok generációs ütközésnek vagyok tanúja, szembenálló felek panaszainak többé-kevésbé türelmes hallgatója. Míg végül lassan kiforrt a vélemény bennem: a fiatalok is szeretnének adni, megmutatni magukat, elképzeléseiket, de rögtön visszabújnak a csigaházba, ha nem találják értő és elfogadó partnerre az idősebb részéről, ha utóbbi csak atyáskodni akar felettük, az alkalmat keresve a fejükre koppintani. A fiatal is adni akar, megnyilvánulni, jelen lenni, de ő egy finom műszer, akit könnyen elronthatunk, „eltekerhetünk” rossz irányba, ha túlságosan magunkra figyelünk.

A kirándulás napján – miután előzőleg felajánlottam, hogy bármikor benne vagyok egy kiadós fociban –, pár órával később már csengetett is egy ifjú. A kezében ott volt a labda. Azt mondta, várnak a pályán. ◆